

Fra rekrut til fixeroperatør i Flyvevåbnet 1956 - 1957.

Af Eyvin Teisner-Kjær

Jeg er født den 1. februar 1936 i Stubbæk. Efter endt skolegang i Stubbæk Gl.Skole kom jeg i lære hos Chr. Jacobsen's Efterf. (**Bovs Jacobsen**) Herreekvipering & Skotøj på Sdr. Torv i Aabenraa. Den

31. januar 1956. sluttede min butikstid.

Min militærtjeneste begyndte den 12. april 1954, hvor jeg blev indmeldt i lægdsrullen hos sognefoged Hans Skau sen., "Lillehave" i Lundsberg. Derefter kom jeg på session på Folkehjem i Aabenraa i 1955, hvorefter jeg blev indkaldt til Flyvevåbnets Rekrutskole Vest i Gedhus/Karup den 2. februar 1956.

For at kunne nå frem til kl. 12.00 måtte jeg starte hjemmefra den 1. februar sammen med Svend Hønholt fra Aarup, som også skulle møde i Karup. Vi tog toget over middag og gjorde holdt i Fredericia, hvor vi gik op på kasernen for at se, om vi kunne overnatte dér. Det mente vagten ikke kunne lade sig gøre, men han fik fat i vagtkommandøren, som gav os lov. Vi måtte sove i spjældet, og det var første og sidste gang, jeg havde været sådan et sted - og så på min fødselsdag. Næste morgen fortsatte vi så mod Gedhus.

Den 2. februar 1956. ca. kl. 11.30 stod vi af ved Gedhus trinbræt, kl. 12.00 gik vi så ind af porten til

Rekrutskole Vest,

og dermed begyndte vores militærtjeneste i det danske flyvevåben.

Februar-holdet kom til at bestå af tre eskadriller: 4., 5. og 6. U- eskadrille. Svend kom i 4. U- eskadrille, som havde Løjtnant Søndergaard (Mau Mau) til chef. Han havde været i Fremmedlegionen og var en hård fyr, der altid gik foran. Jeg kom i 6.U-eskadadrille og fik nr. 286001 og blev som sådan fløjmand. Det kunne jeg nu godt have undværet.

Vi blev råbt op, og stillet op i rækker og geled, og derefter gik det til depotet, hvor vi fik udleveret udrustningen. Jeg fik bl.a. et helt nyt Garand-gevær godt indsmurt i fedt.

Så gik turen til vores kvarter, hvor vi skiftede fra civil til militær. Vores kvarter var i en stor rød etagebygning uden varme. Nogle mente, at de ville blive syge; men det blev vi nu ikke.

Efter at vi havde fået os indrettet, var der tid til aftensmad. Vi blev kaldt i gården, og så gik det til Tutten, hvor der blev serveret "væltet lokum", og efter at have fået stillet sulten havde vi resten af aftenen fri. Kl. 22.00 skulle vi være til køjs, og lyset skulle være slukket (vi var 8 mand på min stue). Næste morgen blev vi purret kl. 5.00 og skulle stille i gården kl. 5.30 i rækker og geled, hvorefter det gik til Tutten for morgenmad. Det var hundekoldt, og der var masser af sne - vinter på Karup Hede - så der var nogle, der frøs, men det blev vi vante til.

På rekrutskolen havde vi kaptajnløjtnant J.F. Christensen som chef. I min deling havde vi som chef flyverløjtnant N. Glædesdahl, og yderligere følgende var tilknyttet: fenrik R. Kranker, sergenterne V. Abrahamsen, Carstensen og Olesen samt korporalerne K. Petersen og J. Hoffmann.

Rekrut tiden gik med eksercits, gå- og løbeture, våbenlære, og hvad befalingsmændene ellers kunne finde på. Én dag om ugen havde vi civilundervisning. I disse timer kneb det med at holde os vågne, hvilket nok skyldtes den friske luft, vi fik ude på Karup Hede. En dag på vej hjem fra undervisning blev vi kommanderet ned på maven og op gennem et vandløb. Det var sku en kold omgang; men resten af turen hjem foregik i løb og direkte ind under bruseren - ingen blev syge af denne tur.

Vi fik også en røvtur ud til "Tyrens Røvhul". Den tur var der ingen, der slap for.

Efter en måned skulle vores bygning renoveres, hvorfor vi kom over i nogle nye bygninger, hvor vi fik besked på, at vi ikke måtte åbne for radiatorerne; men selvfølgelig var der nogle, der ikke kunne dy sig, så nogle blev godt snottede. Da Tutten blev lukket på grund af ælde, skulle vi benytte messen/kostforplejningen i området, hvor vores kvarter lå.

En dag fandt korporal K. Petersen på, at vi skulle i gården i forskellige munderinger, så det var

Rekrutskole Vest.

Mit kvarter var i bygningen t.v.

frem og tilbage mange gange. Til sidst blev det os for meget, så vi røg ud af hoveddøren på én gang. Det resulterede i, at vi tog dør og fyldning med ud. Det kostede os 5 kr. hver; men så kom vi heller ikke i gården mere den dag. Jeg tror nok, han fik en skideballe af løjtnant N. Glædesdahl.

På rekrutskolen opholdt der også nogle lotter. Da vi under eksercits kom forbi deres kvarter, kommanderede korporal J. Hoffmann "se til højre"; men vi så sku til venstre, og det kunne han heller ikke lade være med, da der var noget at se på. J. Hoffmann var en meget flink fyr - han var jo også fra V. Sottrup (sønderjyde), hvorimod korporal K. Petersen efter vores mening ikke var rigtig klog.

Løjtnant N. Glædesdahl mente, at jeg skulle være befalingsmand; men da jeg havde meget bøvl med vand i det ene knæ, mente jeg, at det var en dårlig ide, så det blev ikke til noget.

Under rekruttiden var der også mulighed for at komme hjem på orlov efter 3 uger. Da jeg skulle på orlov den første gang, var det lige før, at det ikke blev til noget, idet mine udgangsbukser var for korte. Det kunne jeg jo ikke gøre for, og jeg tilbød at lægge dem ned, når jeg kom hjem; så var orloven reddet. Jeg var med bus i snevej, og da vi nåede til Lundsberg, var det et frygteligt uvejr; det var næsten ikke til at se, hvor man gik; men hjem kom jeg, og tilbage til Gedhus kom jeg da også - uha. En længere orlov var til påske, hvor jeg fik en orlovsbillet Kølvrå - Aabenraa den 27.03.1956, og jeg skulle være tilbage i vores kvarter den 02.04.1956 kl. 24.00.

Nu var tiden kommet, hvor vi fik besked på, hvor vi skulle udstationeres til, på skole eller til anden uddannelse. Jeg var udtaget til "fixer" sammen med 286432 Hans Høier. Det blev alle tiders job og meget selvstændigt.

Onsdag den 4.april kørte vi, der skulle have en uddannelse på **Flyvestation Værløse**, med tog til Ballerup. Vi havde fenrik R. Kranker (vores våbenlærer) med til at holde styr på os. Vi havde en meget fin tur gennem Danmark, og dermed var Hans' og mit ophold i Karup forbi.

Vel ankommet til Ballerup håbede vi at blive afhentet; men det var ikke tilfældet, så vi marcherede

mod **Mathskolen** i Jonstrup med al vores udrustning. Da vi var kommet godt halvvejs til vores mål, kom der en af Flyvevåbnets lastbiler, som vi fik lov til at køre med.

Næste morgen den 05.04.1956 startede vi så vores uddannelse ved Mathskolen. Selve uddannelsen i radiopejling foregik på Flyvestation Værløse i Bygning 153/D eller 131, Hangar 1 og lokale 204.

Medens vi lå i Jonstrup, kom der et nyt hold rekrutter til uddannelse i lejren. En dag, hvor vi stod nogle stykker i vores kvarter, kom der en rekrut gående forbi med hænderne dybt begravet i lommerne. Jeg fik hurtigt fat i en oversergentvinkel, som jeg havde liggende, og fik den sat på det

Flyvestation Værløses hovedbygning

ene ærme, og så råbte jeg, om han så kunne få de hænder op af lommerne. Vi så dem ryge op i en fart.

En dag, da vi var til undervisning, så vi et Douglas C-124C Globemaster transportfly fra U.S. Air Force på landingsbanen i Værløse. Den havde næseporten åben, og selv på lang afstand så det stort ud. C-124C bruger mindre startbane end en jetjager. Vores lærer ville forsøge, om vi kunne komme op i flyet, så vi rigtigt kunne se, hvor stor den var. Desværre kunne det ikke lade sig gøre, da den skulle flyve næste morgen tidligt. Det var ærgerlig; det kunne ellers have været en spændende oplevelse.

Da vi skulle på tildelt pinseorlov den 18.05. til 22.05 1956, var det lige før, de ikke ville give Hans lov til at rejse, da han mødte halvfuld op til morgenparaden. Vi fik ham placeret bag i geledet, men da jeg kommanderede rør, stod der en stråle ud af halsen på ham. Befalingsmændene kunne ikke undgå at se, hvad der foregik, så de kom alle hen og tog gas på ham; men til sidst fik han lov til at tage med os andre på orlov. Da vi kom tilbage fra orlov, var befalingsmændene der straks for at høre, hvordan han havde det. "Jo, jeg har det skam fint," svarede han.

Den befalingsmand, vi havde mest med at gøre, var sergent Jensen, og han var alle tiders fyr. En dag, da vi skulle have gå-/løbeture m.v. ned mod skoven, spurgte jeg, om der ikke kunne blive rygepause, når vi kom ned i skoven i stedet for. Når vi så skulle hjem, kunne vi jo tage den i løb. OK, sagde han - ham kunne vi gøre alt for.

Uddannelsen sluttede den 22.05., og alle havde bestået. Nu ventede vi kun på at blive udstationeret.

Onsdag den 23.05.1956 rykkede vi så ind i nogle af de gamle bygninger (hestestalde) på flyvestationen. I gulvene var der nogle store sprækker, og om lørdagen, inden der var stuegang, hældte vi nogle spande vand ud over gulvene; så kunne man ikke se, om der var beskidt eller ej. Efter en måned blev vi flyttet over i en ny bygning.

Tiden på flyvestationen, som varede i 3 måneder, var vi tilknyttet signalkontoret og stod også til rådighed for **Værløse Fixer**. Udover det havde vi også en del eksercits, skydeøvelser m.m. Skydeøvelserne foregik på banen i Ganløse.

På Flyvestationen havde vi en løjtnant - hvad han hed, kan jeg ikke huske, men vi mente ikke, at han var rigtig klog. En dag var vi ude på en af startbanerne, hvor vi skulle løbe frem og tilbage i ét væk; det blev vi selvfølgelig trætte af til sidst, så da vi var på vej væk fra ham, og han råbte omkring, fortsatte vi bare derudad og hjem til vores kvarter. Der stod vi så, da han kom. Han skældte os ud for det værste; men jeg/vi havde ikke hørt, hvad han råbte, og vi gad sku ikke det renderi mere den dag. Han kunne jo ikke gøre os noget, for vi holdt sammen - der var ingen afvigelse (det var et sammenhold, der duede).

En dag, da jeg havde fri, så jeg en amerikansk F-86A Sabre jetjager nødlande på startbanen. Brandbilerne var kørt frem, men der skete kun materiel skade - heldigvis. (Det var noget med, at landingshjulene ikke var kommet ned).

SOC Øst på Flyvestation Værløse

Inden for et indhegnet område på Flyvestationen, havde **SOC ØST** (Sektor Operation Center Øst) til huse. Centeret bestod bl.a. af adgangsvagt, undervisningslokaler for lotterne, Fighter Marshal (F.M.), plottetbord for radio- og radarmeldinger, signalkontor med fjernskrivere og krypto. Til krypto-afdelingen var der ingen adgang uden særlig tilladelse.

Kostforplejningen var i en ældre bygning. Når vinduerne stod åbne, fløj der gråspurve rundt i lokalet, også under spisningen; det var ret så hyggeligt med deres svineri.

På en af vores ture til København, hvor vi havde fået nogle bajere, opdagede vi på hjemturen, at 432 Hans (også kaldet Løjtnanten eller Grøn Ært) ikke var i bussen, da vi kom op til Flyvestation Nord. Han var stået ud ad bagdøren, da vi rundede svinget op til stationen. Vi fandt ham, da vi kom et stykke ned ad vejen; det eneste, der var sket ham, var en forstuvet hånd; ølglasset, som han havde i hånden, havde holdt til turen.

Under mit ophold på Mathskolen og Flyvestation Værløse besøgte jeg ofte familien i København, når jeg ikke var hjemme på orlov.

Fredag den 24.08.1956 sluttede Hans' og min tid på Flyvestation Værløse. Vores næste station gennem 9 måneder blev på Tønder Kaserne og Tønder Fixer.

For alle, som skulle udstationeres til forskellige tjenester i Jylland, var der afgang fra Ballerup mod vest. Efter ophold i Fredericia, hvor vi var en tur på voldene og fik os en afskeds-øl, fortsatte hver enkelt mod deres bestemmelsessteder. Hans og jeg overnattede på Flyvestation Skrydstrup, som Tønder Fixer hørte under. Næste morgen fortsatte vi så til Tønder.

Tønder Kaserne

Lørdag den 25. august ankom vi så til **Tønder Kaserne**, som blev vores hjem til 27. maj 1957.

Vi kontaktede de to, 246975 Mogens Jensen og 247126 Viggo Andreasen, som vi skulle være sammen med på **Tønder Fixer** til januar, hvor de skulle hjemsendes.

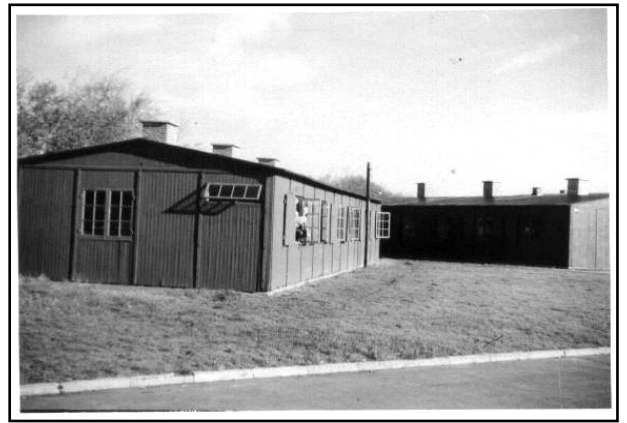
Nu var vores tid som fixere begyndt. På Tønder Kaserne havde vi vores kvarter i en gammel rød tysker-barak Nr. 35 i en 4 mands-stue. Barakken var noget utæt, så vi var altid sikre på frisk luft.

Om vinteren fyrede vi op med koks, og så blev det som regel så varmt, at vi måtte have døren op.

Det var ellers dejligt at bo i barakken, da vi havde det me-

get frit og kunne passe os selv, når blot vi overholdt vagterne på stationen, som vi skulle.

Vi var de eneste flyvesoldater på kasernen, hvor vi havde et godt forhold til de andre, som boede i barak 35; det var helt fint. Kosten, vi skulle have, fik vi som alle andre i kostforplejningen. Når vi skulle på vagt, kunne vi hente det, vi skulle bruge, i køkkenet. Engang var køkkenpersonalet i tvivl om, om de måtte give os det, vi havde brug for, hvorfor jeg bad om at komme til at tale med deres chef, Sule (Sulte) Charles. Da jeg forelagde ham vores behov, sagde han: "I kan selvfølgelig få alt, hvad der vil være brug for"; efter den tid havde vi aldrig problemer med pigerne i køkkenet. Dertil skal også siges, at man på Tønder Kaserne levede som grever og baroner. Charles var en meget dygtig mand i kostforplejningen, og han var meget god for os flyvere.

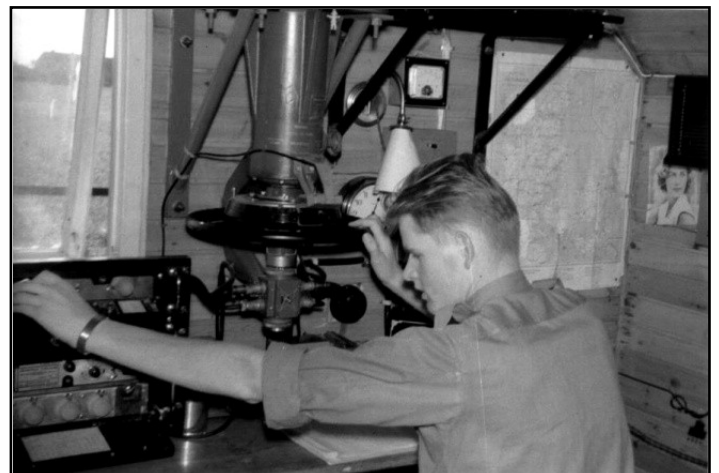

*Tønder Kaserne. Barak 35.
Det er Viggo, der sidder i vinduet.*

På Tønder Fixer var vagterne inddelt som følger: 08.00 - 14.00, 09.00 - 16.00, 14.00 - 18.00 og 18.00 - 08.00. Hver 14. dag havde vi forlænget orlov fra fredag til mandag morgen kl. 08,00. Vi havde megen frihed under ansvar, så vi havde det som blommen i ægget.

Tønder Fixer. I baggrunden anes Møgeltønder.

Operatørrum. Forfatteren pejler for Fix

Tønder Fixer lå på Thomas Petersens ejendom "Holmebo" mellem Dyrhus og Sødum syd for Møgeltønder. Transporten frem og tilbage foregik pr. cykel eller på gåben (ca. 5 km hver vej). Før Hans og jeg startede på stationen, havde man haft en Nimbus; men da den gik i stykker, kom cyklen i brug. Fixerstationens område var på en kvart tønde land, hvorpå der var en træhytte, bestående af thekøkken, depotrum, operatørrum og lokum i tilknytning til hytten. Derudover havde vi "ADAM", som var en benzindrevet generator, som kunne tilkobles hytten og give strøm, når der var strømafbrydelse, da der altid skulle være strøm på stationen.

Apparaturet på fixerstationen bestod bl.a. af følgende: 1 H- antenne, som sad på et rat med grad- inddeling fra 0 til 360 grader, 1 fransk SADIR alm. radiomodtager, der kørte på krystal 5920 = 116,28 mhz, 1 fransk SADIR nød-radiomodtager, der kørte på krystal 6210 = 121,5 mhz, 1 reservemodtager nedpakket i en grå trækasse, 1 transformer, 1 voltmeter, 1 apparat, som kunne vise, om man pejlede 180 grader forkert; dette apparat var forbundet med en fodpedal; trådte man på denne umiddelbart efter pejling, og viseren på apparatet slog ud til venstre, var pejlingen 180 grader forkert, til højre var pejlingen OK. Endvidere 1 telefon med direkte forbindelse til Fighter Marshall (F.M.) i Bunker 1137 i Karup.

Tønder Fixer var en radiopejlestation, som pejlede et flys opkald og videregav dette pr. telefon til Fighter Marshal i Sektor Operation Center (SOC) Jylland i Karup.

Et opkald kunne f.eks. lyde således: *"Fix,Fix,Fix. Capella, Birdsong Blue One calling for fix. Heading 90 degrees, angels 5. Over to Capella for Fix"*. Når et sådant opkald hørtes, drejede man på pjeleapparatets rat og fandt minimum-graden, som blev opgivet til plotterne hos Fighter Marshal i SOC'en i Karup. Det samme skete på fixernettes øvrige stationer, og på grundlag af disse pejlinger kunne man i F.M. bestemme flyets position og melde den til piloten. Der måtte højst gå 10 sekunder fra opkald til modtagelse af position. Pejlinger fra fixerstationerne var retvisende, så dér hvor de mødtes fra de forskellige stationer, var det rigtige sted. Var et signal meget svagt, havde man mulighed for at skrue op for højfrekvensen. Man skulle være opmærksom på, at pejlingen ikke var 180 grader forkert.

Bunker 1137 i Karup/Gedhus med bl.a. SOC Vest og F.M.

Danmark var inddelt i 2 sektorer, én i vest og én i øst. Skillelinjen gik ned gennem Storebælt. Vest-sektoren var under SOC (F.M.) i Karup med kaldesignal **"Capella"**, og Øst-sektoren var under SOC (F.M.) i Værløse med kaldesignal **"Sirius"**.

Hans' og min løn, medens vi var i Tønder, startede med kr. 15,75 pr. uge; de sidste 3 måneder kom vi op på hele kr. 21,00 pr. uge .

I julen 1956 havde jeg vagt, og jeg var inviteret til at holde jul hos kollega Mogens' forældre, der boede på Dyrhusvej (hans fader var arrestforvarer i Tønder), og hos gårdejer Thomas Petersen; men jeg syntes ikke, at jeg kunne forlade stationen, og sagde derfor pænt nej tak; det var ellers meget pænt af dem.

I nytåret havde jeg fri og tog hjem fra den 29. december til den 3. januar 1957.

Hans og undertegnede i vores kvarter i Barak 35.

Når vi havde fri og ikke tog på orlov, tilbragte vi megen tid i vores kvarter eller på KFUM's soldaterhjem, der lå over for kasernen, eller det andet, DANNE-VIRKE, som lå nede i nærheden af vandmøllen. Havde vi for mange penge, tog vi også gerne ned i byen, bl.a. på Grandhotel, Schweizerhalle eller Tønderhus; men også hos Tante Frida nede på Skibbroen holdt vi meget af at komme; der fik vi nogle meget fine Pariser- bøffer.

Medens jeg var i Tønder, tog jeg en enkelt gang på stop hjem. Det var nu ikke den bedste strækning, man kunne stoppe på, men jeg prøvede alligevel. Medens jeg stod/gik og ventede på et lift, kom der en jeep; så tænkte jeg: hvad nu? Han stoppede og spurgte: "Hvor skal du hen, soldat?" Jeg skulle om muligt gerne til Stubbæk. "Hop ind, så kører vi over Stubbæk." Det viste sig, at det var præmiereløjtnant Gabriel, som jeg kendte fra Aabenraa; han kom en gang imellem hos Bøvs Jacobsen, hvor han fik en snak med Sørensen om lystfiskeri. Det viste sig også, at han kendte barber Christensen i Stubbæk. Vi fik en vældig snak undervejs, bl.a. om skytteforeningen og lystfiskeri, så det var en helt fin køretur.

I januar 1957 forlod Viggo og Mogens Tønder Fixer; så var deres soldatertid i Tønder forbi. Mogens søgte ind i Søværnet og var med til at hente en af de fire korvetter, der var købt i Italien, hjem; det var "Bellona". Da han var hjemme på orlov engang, sagde han, at jeg skulle komme ind og smage en likør, som han havde købt i Portugal. Den skulle serveres til hans forældres sølvbryllup. Den dag, hvor de havde sølvbryllup, var jeg så inde og smage den berømte likør; det var nogle stærke dråber; der var et træ inde i flasken, så procenten kom op på 95.

De to nye, som vi skulle være sammen med resten af vores tid på Tønder Fixer, var math Andersen og 286653 Thony Thomsen.

Lørdag den 27. april 1957 kl. 19.30 holdt 9. Regiment, "Kongens Fodregiment," 300 års jubilæum, som blev afholdt i kasernens gymnastiksal. Kong Frederik IX var også i Tønder den dag, hvor han i kasernens parolesal af regimentschefen oberst Gebecke fik overrakt en kopi af den ældste

regimentsfane som gave. Jeg havde vagt den dag, så jeg kunne desværre ikke være med; men vi havde skam også fået en invitation.

I foråret 1957 fik stationen en dag besøg af en løjtnant fra Skrydstrup, som ville se, hvordan det stod til på stationen. Math Andersen havde vagt på det tidspunktet. Han havde lige lavet kaffe og taget vandkedlen af kogepladen, som han havde stående på kassen med vores reservemodtager i. Hvorfor den ikke stod i køkkenet, hvor den hørte hjemme, var et godt spørgsmål. Da løjtnanten kom inden for, ville han sætte sig på kassen og flyttede derfor kogepladen. Det skulle han aldrig have gjort; han brændte nallerne, så han var ved at ryge op i loftet. Så der var en, der blev rigtig sur; der var ikke den ting, der ikke skulle ændres på stationen; bl.a. skulle vi fremover have vores "Garand" med hver dag frem og tilbage. Det blev nu ikke kontrolleret, så vi hængte et op i hytten.

Torsdag den 9.maj 1957 blev vi ringet op fra Karup, om vi kunne finde en landingsplads til en Helikopter, da man skulle have kontrolleret, om stationen pejlede korrekt. Jeg fik fat i gårdejer Thomas Petersen og spurgte, om de måtte lande på en af hans marker. Det var OK, bare det ikke var, hvor hans køer gik. Jeg ringede så tilbage, at det var OK, og jeg skulle nok stå udenfor og markere landingspladsen. Jeg havde desværre mit kamera inde på kasernen, men det var der jo ikke noget at gøre ved.

Over middag ankom helikopteren en, Sikorsky S-55C, som landede på marken nord for hytten. Løjtnanten, som var ombord, spurgte, om vi ville have en tur, for så kunne hans folk passe stationen, så længe turen varede. Vi skulle skrive under på, at det var på eget ansvar, og det var helt OK for mit vedkommende, mens Math Andersen, som havde vagt sammen med mig, var lidt betænkelig ved det; men vi fik da begge den oplevelse, som sådan en tur var. Turen gik over Rømø, Skærbæk, Løgumkloster, Tinglev og Fårhus og over den dansk/tyske grænse og så mod vest til Sild dæmningen og tilbage til Tønder Fixer. Det var en dejlig tur i fint solskin; den varede ca. 2 1/2 time. Når Helikopteren sendte signal for pejling, holdt den stille i luften, og folk, som stirrede op mod os, havde nær fået hovedet af led; det var jo ikke hver dag, man så en helikopter.

Sikorsky S-55C

Inden man fløj med S-55C for den slags kontrol af pejlingerne, skete det med Harvard, som var et fastvinget fly. Den 21. december 1956 fik Flyvevåbnet de første fire S-55C, som fløj for sidste gang i Flyvevåbnet den 30. august 1966.

Helikopterens besøg bevirkede også, at der mødte en del mennesker op for at se uhyret. Dagen efter kunne man se følgende omtale i Tønder Amtstidende:

Tønder havde i går sit første besøg af en helikopter. Det var en af Hærens (Flyvevåbnets) store nye maskiner, der fløj rundt over byen og egnen i nogen tid, ligesom den også landede i nærheden af Tønder. Flyvningen gav straks anledning til en del drøftelse, og en undersøgelse af sagen har vist, at helikopteren, der kom fra Karup flyvestation, kun var her på kort visit for at foretage nogle målinger i forbindelse med pejlingsapparater ude i marsken. Apparatet skulle kontrolleres for eventuelle fejlpejlinger. Det fanger radiomeldinger fra jetjagere og måler ud fra det maskinens position og sender den videre til Karup. Ved hjælp af helikopteren kunne man bl.a. regne ud, om den position, apparatet opgiver, er rigtig.

Samme dag skrev Jydske Tidende:

Helikopterbesøg i marsken.

I går eftermiddag fik marsken ved Møgeltønder første gang helikopterbesøg, og det vakte naturligvis stor opstandelse. Helikopteren foretog ikke mindre end to landinger med nogle timers mellemrum på Thomas Petersens ejendom Holmbo i marsken mellem Dyrhus og Sødum syd for Møgeltønder. Helikopterens manøvre over marsken i det strålende, klare vejr kaldte hurtigt tilskuere sammen vidt og bredt fra, som ville se maskinen.

Den 27. maj 1957 tog jeg så min sidst vagt på Tønder Fixer kl. 08.00 - 14.00. Derefter sagde Hans

og jeg farvel til Tønder Kaserne, Barak 35, hvorefter vi tog så til Skrydstrup flyvestation med alt vores grej. Vores tid var hermed forbi på Tønder Fixer.

Næste formiddag rejste vi hjem, og vores tid i Flyvevåbnet var forbi. Men siden kunne vi tænke tilbage på mange gode timer på Tønder Fixer og i Flyvevåbnet.

For fremover at få lidt orientering om Flyvevåbnet, meldte jeg mig ind i Flyvevåbnets Soldaterforening, hvor jeg har været med til mange soldaterjubilæer, hvor vi har fået megen orientering om, hvad der sker i Flyvevåbnet. Også Air Show i Skrydstrup har jeg besøgt, ligesom jeg har været til Flyvevåbnets 50 års jubilæum på Flyvestation Værløse. Endvidere har jeg været med til mange mindehøjtideligheder for allierede flyvere, der omkom under Anden Verdenskrig.

Sammen med tre andre var jeg med til at få en artikel om Fixertjenesten i Danmark med i bogen "60 år i arbejde for Flyvevåbnet".

Den 1. juni 1957 fik jeg arbejde hos firmaet Møller & Co i Sønderborg, hvor jeg var ansat indtil den 22. august 1997.

*Ankomst til min
sidste*

8.00 - 14.00 vagt